

kom til at betale noget. Et af de Krav, der stilles af Tobaksindustrien, som er en af de Industrier, der er allerhaardest stillede, er, at Raatobakstolden ophæves, og det skulde dog ikke kunne kollidere med nogen andens Interesse; man kan dog ikke med Rette sige, at det blev Landbruget, der her kom til at betale noget. Hvad mon det ærede Medlem Hr. Pinstrup og andre Landborepræsentanter vilde sige, hvis nogen kom og foreslog dem, at vi skulde have Told paa Landbrugets Raastoffer? De vilde sikkert sige, at det var ganske vanvittigt, og deri er vi sikkert alle enige. Men saa er det ogsaa urimeligt, at vi bevarer Tolden paa de Raastoffer, Industrien skal bruge. Man kunde sikkert naa et godt Stykke fremad blot ved at ophæve Tolden paa Raastoffer, og hvor det ikke kunde forslaa, var det vel muligt at finde andre Midler, saaledes at vi igen kunde faa Industrien i Gang. Jeg ved nok, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup siger: Bønderne har blot at tie og betale. Ja, det ærede Medlem Hr. Pinstrup hører nu ikke til dem, der tier, han taler i hvert Fald godt nok om hele dette Spørgsmaal. Jeg tror ogsaa, at det er en stor Misforstaaelse, naar man paastaar, at det i særlig Grad er Landboerne, der maa bære Byrderne, jeg tror, at Byerhvervene i nok saa rigelig Grad hidtil har baaret Byrderne. Det er muligt, at det kan gaa saa galt, at Byerhvervene ikke kan blive ved, og derfor skulde Landboerne heller ikke være saa bange for, at der bliver truffet Foranstaltninger til at faa Arbejderne i Gang; thi kan Byerne ikke betale, ja, saa kommer Landbruget jo til det. Pengene skal jo til, ogsaa de store Beløb til Understøttelser til de arbejdsløse; man kan ikke undgaa at yde disse Understøttelser, naar man ikke kan skaffe Arbejde. Og bliver Forholdene saadanne, at Byerhvervet ikke kan betale noget, saa kommer jo de til at betale, som kan. Jeg har da ogsaa ved at færdes i Landbokredse — og jeg færdes ikke saa lidt paa Landet — faaet den Opfattelse, at det kun er en lille Del af den danske Landbostand, der nærer den Opfattelse, som gøres gældende herinde, at Landbruget kun er interesseret i at faa alle Varer saa billige som muligt, selv om Industrien derved gaar i Stykker. Store Dele af Landbostanden forstaaer udmærket, at det bedste for os alle vilde være, om vi fik saa meget Arbejde i Gang som muligt, om vi atter fik Fabrikernes Maskiner til at snurre. Selv om det skulde bevirke, at en og anden Vare blev lidt dyrere, end den kan købes i Udlandet, selv om Importregulering, eventuelt Importforbudet, skulde bevirke, at Varerne blev lidt dyrere,

vilde det store Flertal af de danske Landbrugere udmærket kunne se, at det betaler sig godt alligevel fremfor at have den store Stab af arbejdsløse. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup talte ogsaa om, hvorledes Industrien har tjent Millioner i Krigsaarene, betalt dem ud i Tantiømer o. s. v. — og derfor fortjener den ikke Støtte nu, er vel Pointen. Men naar vi Socialdemokrater kræver, at der skal træffes saadanne Foranstaltninger, at Industrien kan komme i Gang, er det ikke af Hensyn til Industriherrerne, ej heller til Aktionærerne, der har hævet de store Udbytter gennem Krigsaarene, men saa er det af Hensyn til den store Stab af arbejdsløse. Det hjælper jo ikke dem noget, at der har været en Del Industriherrer, som fik store Tantiømer og store Udbytter gennem Krigsaarene, Arbejderne fik saa vist ikke noget af det, og de kan ikke leve af nu, at de andre tog det store Udbytte den Gang. Men det forekommer mig, at man ret ofte glemmer at se i saa høj Grad, som man burde, paa dette Spørgsmaal, hvad det betyder for Arbejderne.

Det undrer mig, at det ærede Medlem Hr. Pürschel, da han talte om Industrien, ikke krævede Valg. Thi under Valgkampen i Fjor Foraar sagde det ærede Medlem Gang paa Gang, at vi maatte absolut have et Valg paa den Tid, vi kunde ikke vente til den normale Tid, vi maatte gribe kunstigt ind for at faa et Valg, for man var ikke sikker paa, at den Regering, der sad, havde Flertallet blandt Vælgerne. Men Stillingen er sikkert nu saadan, at man heller ikke længere kan være sikker paa, at den nuværende Regering har Flertallet med sig. Der er overordentlig mange, der tvivler, og jeg tror, der er meget stærk Grund til at tvivle om, at Regeringen vilde have Flertal, hvis den kom til Valg i Dag. Jeg kan derfor ikke forstaa, at det Krav, der blev rejst saa stærkt i Fjor, ikke ogsaa bliver rejst nu. Ser man paa Valgene sidste Sommer, saa viste det sig jo, at den nuværende Regering tabte 4 Mandater efter at have regeret i 4 Maaneder. Det var 1 Mandat for hver Maaned, den havde regeret. Bliver det ved i den Retning, kan man regne ud, hvorlænge det varer. Der er vel heller ikke ret mange, der tror, at hvis vi kom til Valg i Dag, vilde Regeringen slippe billigere end med at aflevere et Mandat for hver Maaned, den havde regeret. De allerfleste vil tro, at det var det allerbilligste, den kunde slippe. Men skulde den aflevere saa mange Mandater, hvor blev saa dens Flertal af? Derfor undrer det mig, at de Konservative, som dog vist-